

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 6. V Ljubljani, dné 1. ržénega cvéta 1894. Leto XIV.

Balada o sv. Martinu.

Oh, kaka zima! Sto volkóv!
Nocój ne pridem živ pod krov.
Kakó ti, ščip, z nebés se smeješ!
Le škoda, da kar nič ne greješ.
A kóđ, Boštján, si zášel, kóđ?
Nemara to ní prava pot ...
Sneg méte ... óstra sapa piše ...
In krog in krog nobene híše!
Pač! nekaj tukaj-le stóji ...
Kapélica je — se mi zdi.
Kapéla svetega Martina,
Patróna ljubega mi vina!
Da nisem ga takó rad pil,
Nocój bi tukaj ne nočíl ...
A tí, svetník, mi ne zaméri,
Če tožim ti ... pri moji véri!
Veš, ímel kočó svoje dni
Še lepšo jaz sem, nego tí.
Zdaj ní več moja tam na Griči —
Prodali so mi jo biriči

In zdaj razcápan je beráč
In bos ko gós Boštján, kováč.
Vsak pes oblaja me na cesti ...
Glej, od mrazú se moram tresti.
A tí se zime ne bojíš,
Vsak dan obleko tu delíš.
Še mene s plaščem zdaj ogrní,
Če treba, Bog ti ga povrni!
Ne sékaj z mečem ga čez pol!
Daj célega, saj ves sem gol!
Takó ... takó! Kakó se svéti!
Oh, škoda ž njim se je odéti ...
Od pét do vrata ves je zlat ...
Da ne bi vzel ga kak mi tat!
Ljudjé od pragov nas podijo —
Svetniki še za nas skrbijo.
Kožuhe móli skopcem žró,
A naše truplo je nagó ...
Kakó me greje! ... Naj počijem,
V tvoj plašč ovit tu v kot se skrijem ...

In ko zasvítal se je dan —
Bíl zmrzníl je beráč Boštján.

A. Aškerc.

